

Arrest

nr. 229 922 van 6 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Gulden Vlieslaan 21/5
1050 ELSENE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat S. TUCI, verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, werd op 31 mei 2012 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 29 juni 2015 door het Hof van Beroep van Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar wegens poging tot moord met voorbedachten rade, verboden wapendracht, en bedreiging door gebaren of zinnebeelden.

1.3. Bij schrijven van 26 november 2015 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om

de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.4. Verzoeker werd op 9 maart 2017 in de strafinstelling van Iltre gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 14 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 15 maart 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Kumanovë (Macedonië) en bent Macedonisch staatsburger. Op 24 augustus 2010 vroeg u asiel aan in België. Op 31 mei 2012 werd u door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus toegekend. Uit informatie terug te vinden in het administratieve dossier blijkt dat u op 29 juni 2015 door het Hof van Beroep van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 jaar wegens poging tot moord met voorbedachten rade, verboden wapendracht, en bedreiging door gebaren of zinnebeelden. De rechter kwalificeerde in zijn vonnis de gepleegde feiten als bijzonder ernstig. Op 26 november 2015 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van uw daaropvolgend gehoor in de gevangenis van Iltre op 9 maart 2017 maakte u duidelijk dat u uw vluchtelingenstatus wenst te behouden omdat u niet naar Macedonië terug kan keren aangezien u daar gemarteld werd door de politie omdat u geen valse getuigenis wilde afleggen in verband met de moord op een politieagent en hierom kort voor uw vertrek in 2010 tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld werd. U vreest anno 2017 nog steeds de politie. U meldde voorts nog dat u een fout begaan heeft, dat u in de toekomst dergelijke fout nooit meer zal maken, en dat u zich schuldig voelt tegenover België, dat u opvang heeft geboden en derhalve uw leven heeft gered. U legde geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 31 mei 2012 werd erkend als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van het Hof van Beroep van Luik d.d. 29 juni 2015. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar wegens poging tot moord, verboden wapendracht en het uiten van bedreigingen. Op 21 maart 2014 trachtte u naar aanleiding van een slepend conflict met voorbedachten rade twee mensen te vermoorden. U liep 's avonds zwaarbewapend over straat in Huy en schoot vier keer naar uw slachtoffers met het oogmerk te doden. De kogels misten doel en sloegen in in enkele auto's en de voorgevel van een flatgebouw. In de weken voorafgaand aan dit incident dienden de slachtoffers verschillende klachten in bij de politie wegens doodsb bedreigingen die u uitte aan hen en hun familie.

*Er moet worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 29 juni 2015. In haar vonnis oordeelde het Hof van Beroep dat de door u gepleegde feiten **bijzonder ernstig** zijn. U trachtte weldoordacht en met opzet uw slachtoffers om te brengen, wat één van de ergste misdrijven vormt in onze rechtstaat. U bracht niet alleen het leven van uw slachtoffers in gevaar, maar ook dat van onschuldige omstaanders gezien u vier maal uw geweer afvuurde 's avonds, in het centrum van een stad.*

Enkel een gevangenisstraf van tien jaar laat toe om de samenleving te beschermen en te voorkomen dat u in de toekomst opnieuw dergelijke gewelddadige en zware feiten zou plegen.

Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u uiteindelijk op 29 juni 2015 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Uit de door u gepleegde criminele feiten, met name poging tot moord, verboden wapenbezit en het uitten van doodsbedreigingen, blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. De door u gepleegde criminele feiten zijn bijzonder ernstig en vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Bijgevolg wijst uw persoonlijk gedrag er op dat u een gevaar vormt voor de samenleving.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen staat het vast dat u een gevaar vormt voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet en wordt uw eerder toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 9 maart 2017 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal.

U verklaarde dat u een fout heeft begaan, dat u dergelijke fout nooit meer zal herhalen in de toekomst, en dat u zich schuldig voelt tegenover België, dat u opvang heeft geboden en derhalve uw leven heeft gered (CGVS 9 maart 2017 p. 2, 5). Zoals reeds eerder gesteld, is het Commissariaat-generaal gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 29 juni 2015 van het Hof van Beroep van Luik. De loutere bewering dat u zich schuldig voelt en nooit nog zo een fout zal maken, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw status van vluchteling. U verklaarde tot slot nog dat u nog steeds niet naar Macedonië terug kan keren omdat u er nog altijd de politie vreest. Voor uw komst naar België werd u in Macedonië mishandeld omdat u geen valse getuigenis wilde afleggen en werd u hierom veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf (CGVS 9 maart 2017 p. 2, 4, 5). Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1 §1, dient hij op basis van artikel 55/3/1 §3 een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Macedonië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48 tot 48/7, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, voert verzoeker aan dat hij een vluchteling is en nood heeft aan bescherming in België.

Het feit dat hij in 2015 strafrechtelijk werd veroordeeld wijzigt deze bevinding geenszins, aldus verzoeker, die meent dat *in casu* geen grondig onderzoek is gebeurd van alle elementen van het dossier.

Zo werd volgens verzoeker vooreerst geen grondig onderzoek verricht naar de actuele dreiging voor de openbare orde. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gevaar voor de samenleving enkel beoordeelt aan de hand van de ernst van het misdrijf dat gepleegd werd. Verzoeker merkt in dit verband op dat hij in de gevangenis zit tot 2020. Het rechtstreekse en huidige gevaar voor de samenleving is volgens hem dan ook niet vanzelfsprekend. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel bewijs heeft bijgebracht om de *rechtstreekse* dreiging voor de openbare orde te staven en evenmin grondig heeft onderzocht op welke manier hij *heden* een gevaar vormt voor de samenleving.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn kwetsbaar profiel. Hij licht toe dat hij op heden in de gevangenis van Iltre opgesloten is. Hij heeft geen contact met de buitenwereld en zijn isolatie is totaal. Het is voor hem dan ook heel moeilijk om bewijsstukken vanuit Macedonië te verzamelen om zich in een Belgische procedure te verdedigen. Hij wijst er te dezen op dat deze Raad in arrest nr. 115.380 van 17 december 2013 de bijzondere kwetsbaarheid van gedetineerden heeft onderstreept. Bovendien lijdt verzoeker aan ernstige psychiatrische problemen waarvoor hij constant medisch wordt opgevolgd in de gevangenis. Het stopzetten van de noodzakelijke medische behandeling zou ernstige gevolgen voor zijn medische toestand kunnen hebben. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbare profiel. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig tewerk is gegaan.

Tot slot wijst verzoeker erop dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Macedonië. Hij werd immers na zijn vertrek door een rechtbank in Macedonië tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Dit is een duidelijke schending van het recht op wapengelijkheid en eerlijk proces, aldus verzoeker, die benadrukt dat zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst aldus nog bijzonder reëel is.

Om voormelde redenen, meent verzoeker het behoud van zijn vluchtelingenstatus te wettigen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 26 september 2011, en een bewijs van opsluiting in de gevangenis.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Deze artikelen doen bovendien niets af aan de gronden tot intrekking van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* correct toepassing heeft gemaakt zoals blijkt uit wat volgt.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 29 juni 2015 door het Hof van Beroep van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar wegens poging tot moord, verboden wapendracht en het uiten van bedreigingen, rekening houdend met het gegeven dat het Hof van Beroep in haar vonnis oordeelde dat de door hem gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn, het geen twijfel lijdt dat het misdrijf waarvoor hij uiteindelijk op 29 juni 2015

definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft en, gelet op het feit dat de door hem gepleegde criminele feiten bijzonder ernstig zijn en een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, zijn persoonlijk gedrag er op wijst dat hij een gevaar vormt voor de samenleving en (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingenstatus wettigen daar de loutere bewering dat hij zich schuldig voelt en nooit nog zo een fout zal maken onvoldoende is om te besluiten tot het behoud van zijn status van vluchteling en zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in Macedonië werd mishandeld omdat hij geen valse getuigenis wilde afleggen en hij hierom werd veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf zodat hij nog steeds niet naar Macedonië terug kan keren omdat hij er nog altijd de politie vreest geen ander licht werpen op de motieven om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, *i.e.* de vaststelling dat hij een gevaar is voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf maar deze elementen wel worden meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 14 maart 2017 (CG nr. 1017876), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.6.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een *"misdaad"* in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 juni 2015 door het Hof van Beroep van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar wegens poging tot moord, verboden wapendracht en het uiten van bedreigingen. Op 21 maart 2014 trachtte verzoeker naar aanleiding van een slepend conflict met voorbedachten rade twee mensen te vermoorden. Hij liep 's avonds zwaarbewapend over straat in Huy en schoot vier keer naar zijn slachtoffers met het oogmerk te doden. De kogels misten doel en sloegen in in enkele auto's en de voorgevel van een flatgebouw. In de weken voorafgaand aan dit incident dienden de slachtoffers verschillende klachten in bij de politie wegens doodsbedreigingen die hij uitte aan hen en hun familie. Bij de bepaling van de strafmaat oordeelde het Hof dat de door verzoeker gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn. Het Hof overwoog dat hij trachtte weldoordacht en met opzet zijn slachtoffers om te brengen, wat één van de ergste misdrijven vormt in onze rechtstaat, dat verzoeker niet alleen het leven van zijn slachtoffers in gevaar bracht, maar ook dat van onschuldige omstaanders aangezien hij vier maal zijn geweer afvuurde 's avonds, in het centrum van een stad en dat enkel een gevangenisstraf van tien jaar toelaat om de samenleving te beschermen en te voorkomen dat hij in de toekomst opnieuw dergelijke gewelddadige en zware feiten zou plegen. Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker uiteindelijk op 29 juni 2015 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de vaststelling dat het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld bijzonder ernstig is, niet betwist.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 29 juni 2015, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat uit de door verzoeker gepleegde criminele feiten, met name poging tot moord, verboden wapenbezit en het uiten van doodsbedreigingen, blijkt dat hij niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen en dat de door hem gepleegde criminele feiten bijzonder ernstig zijn en een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking vormen, en kon de commissaris-generaal op basis van dit arrest, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat een grondig onderzoek ontbreekt *“naar de actuele dreiging voor de openbare orde”*, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“geen enkel bewijs (heeft) voorgebracht om de rechtstreekse dreiging voor de openbare orde te staven”* en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“geen grondig onderzoek (heeft) gevoerd dat doet blijken dat verzoeker op heden een dreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid”*, gaat hij er aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij *“een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet”* en dus niet omdat hij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid of omdat hij de openbare orde zou verstoord hebben.

In zoverre verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gevaar voor de samenleving enkel beoordeelt aan de hand van de ernst van het misdrijf dat gepleegd werd, benadrukt de Raad vooreerst dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel vereist dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die gehanteerd werd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat uit de omstandigheden die tot verzoekers veroordeling hebben geleid dient te worden besloten dat hij niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen, dat de door hem gepleegde criminele feiten een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking vormen en dat er in hoofde van verzoeker aldus sprake is van een persoonlijk gedrag dat erop wijst dat hij een gevaar vormt voor de samenleving. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker in de gevangenis zit tot 2020 zodat het rechtstreekse en huidige gevaar voor de samenleving niet vanzelfsprekend is, waarmee hij lijkt aan te geven dat hij geen criminele feiten kan plegen zolang hij in de gevangenis zit, vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij in de gevangenis van Ittre is opgesloten, dat hij geen contact heeft met de buitenwereld en dat het voor hem dan ook heel moeilijk is om bewijsstukken vanuit Macedonië te verzamelen om zich in een Belgische procedure te verdedigen, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat verzoeker middels huidig verzoekschrift gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en in staat is gebleken om zijn middelen aan te voeren. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe welke *“Bewijsstukken vanuit Macedonië”* een ander licht zouden kunnen werpen op de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft overigens in een persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal de kans gekregen om mondeling te reageren op zijn veroordeling en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status. De door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn vluchtelingenstatus echter niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 9 maart 2017 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat u een fout heeft begaan, dat u dergelijke fout nooit meer zal herhalen in de toekomst, en dat u zich schuldig voelt tegenover België, dat u opvang heeft geboden en derhalve uw leven heeft gered (CGVS 9 maart 2017 p. 2, 5). Zoals reeds eerder gesteld, is het Commissariaat-generaal gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 29 juni 2015 van het Hof van Beroep van Luik. De loutere bewering dat u zich schuldig voelt en nooit nog zo een fout zal maken, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw status van vluchteling. U verklaarde tot slot nog dat u nog steeds niet naar Macedonië terug kan keren omdat u er nog altijd de politie vreest. Voor uw komst naar België werd u in Macedonië mishandeld omdat u geen valse getuigenis wilde afleggen en werd u hierom veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf (CGVS 9 maart 2017 p. 2, 4, 5).*

Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra)."

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. Zo is de argumentatie dat verzoeker lijdt aan ernstige psychiatrische problemen waarvoor hij constant medisch wordt opgevolgd in de gevangenis en dat het stopzetten van de noodzakelijke medische behandeling ernstige gevolgen voor zijn medische toestand zou kunnen hebben *in casu* niet dienstig. Immers, de bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken en heeft niet tot gevolg dat verzoeker zijn gevangenisstraf in België niet zou moeten uitzitten, laat staan dat zijn medische behandeling zou worden stop gezet. Nergens in de in kracht van gewijsde gegane gerechtelijke uitspraken blijkt overigens dat verzoeker op het ogenblik van de feiten ontoerekeningsvatbaar was. Ook het gegeven dat op geen enkel ogenblik het openbaar ministerie de internering gevorderd heeft, wijst erop dat er geen indicaties voorhanden waren dat het oordeelsvermogen van verzoeker was aangetast of dat hij vanuit psychiatrisch oogpunt niet de verantwoordelijkheid voor zijn crimineel gedrag kon opnemen. Dit kan evenmin blijken uit het medisch attest gevoegd aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 26 september 2011. Waar verzoeker voorts betoogt dat hij een vluchteling is, dat zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst nog bijzonder reëel is en dat hij dus nood heeft aan bescherming in België, benadrukt de Raad dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde vrees, doch hierbij terecht wordt opgemerkt dat deze (gegronde) vrees voor vervolging geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verder wordt er op gewezen dat de door verzoeker aangehaalde vrees wel wordt meegenomen bij de formulering van het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt.

2.6.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

In het arrest "*M. tegen Tsjechië*" en "*X. en X. tegen België*", van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat "*artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.*" (§ 100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, § 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers "*Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève*" (§ 99). Bovendien "*[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggedleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.*" (§ 110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggedleid naar Macedonië.

Dit impliceert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de vrees die verzoeker stelt te koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, is *in casu* dan ook niet dienstig.

Volledigheidshalve merkt de Raad te dezen op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS